

Polsslag 2, 16 februari 2011

Eccellenza in Groningen

Briljante ideeën en hard werken zijn niet genoeg als je de onderzoekstop wilt bereiken en aan die top wilt blijven. Onontbeerlijke andere zaken zijn financiering verwerven, het maatschappelijk belang van je onderzoek presenteren, goede samenwerkingspartners vinden, netwerken opbouwen, publiceren in de juiste tijdschriften. Is het erg als je dat niet allemaal niet doet?

“Je stapt best onwetend in zo’n nieuw bestaan als onderzoeker, maar ik leer veel van mijn begeleiders en onderzoeksgroep en ik lees veel: op internet staan lijstjes met impactfactors en ik bekijk van interessante tijdschriften hun ‘scope of the journal’, daarin staat wat zij willen uitdragen. Dát wordt me trouwens wel geleerd, ‘niet te bescheiden zijn, hoog inzetten’. Soms kun je beter even wachten tot je meer te bieden hebt. Liever één publicatie in een hoog journal dan twee in een lagere.”

Het KWF Kankerfonds kent jaarlijks vier persoonlijke onderzoeksbeurzen toe aan beginnende arts-assistenten met belangstelling voor de oncologie. Anton Terwisscha van Scheltinga was vorig jaar één van hen. Zijn promotor, medisch oncoloog Liesbeth de Vries, tipte hem op de beursmogelijkheden van het KWF en zo schreef hij zijn eerste subsidievoorstel. Dat betekende schrijven, feedback krijgen, herschrijven, een toekomstvisie van jezelf opstellen, begeleidende brieven van promotor en opleider bijsluiten. Zijn aanvraag bracht zowaar een breuk te weeg in de KWF-traditie: voor het eerst ging er een beurs naar een apotheker. “Ze wilden precies weten wat ik als apotheker voor dit oncologisch onderzoek kan betekenen.”

Met ‘dit onderzoek’ doelt Anton op het prestigieuze Mammoth-project waaraan hij met zijn Ph.D.-onderzoek een bijdrage levert. Aan deze landelijke studie naar verbetering van de diagnostiek en behandeling van borstkanker doen meerdere umc’s en industriële bedrijven mee. Liesbeth de Vries heeft de centrale regie. Twee jaar geleden ontving het project 15 miljoen euro subsidie van het Center for Translational Molecular Medicine. Na zijn Ph.D. gaat Anton in opleiding tot ziekenhuisapotheker en wil hij die functie graag blijven combineren met oncologisch onderzoek.

Wat doe je precies?

“Ik maak tumorspecifieke, groeifactor-gerelateerde tracers, dat zijn geneesmiddelen die ik koppel aan een fluorescente stof of een radioactieve stof. Het doel van die radioactieve tracer is om zowel de eigenschappen van de tumor als die van het geneesmiddel beter in beeld te krijgen. De fluorescente tracer kan straks gebruikt worden in de OK; de patiënt krijgt het toegediend, vervolgens zet de chirurg een camera boven het tumorweefsel en krijgt die

tumor dan veel preciezer in beeld. Het middel dat ik daarvoor ontwikkel is wereldwijd nog niet in een patiënt toegepast. Om het daarvoor geschikt te maken moet je letten op steriliteit, zuiverheid, stabiliteit, bijwerkingen. In die vertaling van labonderzoek naar een nieuw geneesmiddel speel ik als apotheker een belangrijke rol. Momenteel wachten we op de resultaten van ons preklinisch onderzoek naar bijwerkingen, erg spannend allemaal. Ik vind het uniek dat ik dit allemaal kan meemaken, dat ik als eerste zo'n fluorescent stofje mag ontwikkelen en dat het waarschijnlijk al binnen anderhalf jaar in patiënten kan worden toegepast. Dat houdt me enorm gemotiveerd."

Hoe bouw jij je netwerk op?

"Ik heb al aardig wat contacten met onderzoekers die vergelijkbaar onderzoek doen en met de farmaceutische industrie, die is geïnteresseerd in ons onderzoek. We bespreken de geneesmiddelen die zij aan het ontwikkelen zijn en die wij weer als tracer kunnen gaan gebruiken. En binnenkort bezoek ik voor het eerst een congres van de American Association for Cancer Research, een heel groot oncologisch congres waar ik ook een posterpresentatie heb. Mijn eerste zorg is om een goede keuze te maken uit de sessies en posters die voor mijn onderzoek interessant zijn. En andere onderzoekers uit het veld zullen wel bij mijn poster langskomen. Misschien lopen we tegen dezelfde problemen aan en kunnen we oplossingen doorspreken. Zo zie ik het netwerken voor me, als iets wat je geleidelijk opbouwt en daarvoor heb je congressen nodig."

Tekst: Yvonne Brink